

A BRFK 140 éve és a társadalmi felelősségvállalás

Interjú Terdik Tamás r. vezérőrnaggyal,
Budapest rendőrfőkapitányával

NÉMETH Zsolt¹

Magyar Rendészet: Kezdjük személyes vonatkozásokkal: az ön rendőri pályafutása egyenes vonalú és kivételesen sikeres. Minek köszönhető ez, a rendőri szervezet adta lehetőségeknek vagy inkább a saját képességeinek?

Terdik Tamás: Részben, nyilván mondhatnám, hogy is-is, tehát kellett hozzá kitartás, meg nagyfokú alázat. Nagyon fontos a munka iránti alázat, meg talán a munkának a szeretete. Én ezt imádom csinálni, mindig is mondtam, szerelmese voltam a bűnügyi munkának is, szerelmese vagyok a különböző beosztásaim adta feladatoknak is. De összességében azért azt ne felejtsük el, hogy a rendőrség nagyot változott az elmúlt 20 évben. Például a 2000-es évek végén volt egy nagy nyugdíjazási

---

¹ Németh Zsolt PhD ny. r. ezredes, Nemzeti Közszerzőkati Egyetem Rendészettudományi Kar Kriminológiai Tanszék, egyetemi docens.
Zsolt Németh PhD, ret. Police Colonel, University of Public Service, Faculty of Law Enforcement Department of Criminology, Associate Professor. E-mail: kriminologus@gmail.com

hullám a rendőrségen, amikor nagyon sokan, komoly vezetői tapasztalattal rendelkezők távoztak. És akkor keletkezett ott egy nagy űr, és azt a nagy űrt elkezdték betölteni a fiatalabb kollégák. Szerintem nekünk, a mi generációnknak akkor nyílt tér, rendkívül fiatalon kerülhettünk magasabb beosztásokba. Ez óriási lökést jelentett számunkra, tehát a karrierünk gyorsasága nagy fokban függött ettől is.

M. R.: Mondhatjuk, hogy a rendőrségnek mint különleges munkaszervezetnek mindig is szüksége volt törekvő, szorgalmas emberekre, akik a különféle posztokon képesek helytállni. De az ön rendőri pályája vidéken, Csongrád megye egyik kisvárosában, Szentesen kezdődött. Ehhez képest a fővárosba kerülése mekkora kihívást jelentett?

T. T.: Dolgozni mindenhol kell, és nagyon sok feladat van vidéken is, Budapesten is, de nagyon röviden fogalmazva, itt a világvárosban azért sokkal nagyobb az igénybevétel, tekintve az esetek nagy számát meg a rendkívüli esetek gyakori előfordulását, és ez magasabb fokú rendelkezésre állást követel meg, mint mondjuk egy vidéki feladatellátás. Úgy szoktam fogalmazni, hogy itt mindig nagy a terhelés, alkalmanként pedig egyenesen extrém. Sokkal nagyobbak a számok, és a kiemelt események előfordulása sokkal sűrűbb, mint vidéken.

M. R.: És talán a rendőri intézkedések, köztük a nyomozás is bonyolultabbak itt, mint vidéken, ahol a tettesek azért jórészt az ottani a környezetben megtalálhatók.

T. T.: Vannak utazó bűnözők azért az egész országban, de igen, legalábbis én arról tudok beszámolni, hogy amikor még ott dolgoztam – 2008-ig – a Szentesi Rendőrkapitányságon, és történt egy sorozatbetörés, akkor értelemszerűen az esetek egy meghatározó hányadában helyi elkövetőkből, vagy legalábbis a környező városokból kerültek ki a tettesek, tehát jobban ismerhettük az elkövetői köröket, hogy merre kell a nyomozást irányítani.

M. R.: A nagyvárosban kevésbé adott a lehetőség az alapos és kiterjedt személyismeretre, hisz túl sok ember él a területen, vagyis egy-egy rendőrré sokkal több lakos jut, mint vidéken. Ez talán más nyomozásszervezést igényel?

T. T.: Azt gondolom, a metodika ugyanaz, tehát nyomozni ugyanúgy kell, de ami Budapesten más, hogy alkalmasnak kell lenni a rendkívül nagyszámú bűnügy nyomozása során az optimális prioritás meghatározására. Persze, minden ügy fontos, minden sértett fontos, de amikor egy előadó kezében van 30-40 akta, akkor tudni kell a feladatokat súlyozni, és előrehozni azokat, amelyek jóval nagyobb eséllyel hamarabb kecsegtetnek eredménnyel, és a többinél a szokásos, klasszikus, minden ügyre vonatkozó feladatrendszerrel kell megfuttatni. Tehát azt gondolom, hogy itt, amire képesnek kell lennie egy vezetőnek is, hogy jól menedzselje ezt a helyzetet.

Vagyis, hogy a rengeteg ügy mindegyikét tartsa fontosnak, de ezen belül azon ügyeket mindig helyezze előtérbe, amelyekben azért várhatók a klasszikus eredmények.

M. R.: Papp Károly altábornagy, korábbi országos főkapitány a rablások felderítésére fordított nagy figyelmet, elrendelte például, hogy a bűnügyi vezető minden rablási helyszínre menjen ki, és személyes jelenlétével adjon súlyt a felderítés fontosságának. A rablások száma országos szinten hamarosan a felénél is kevesebbre csökkent. Ilyenre kell gondolnunk?

T. T.: Igen, ilyenre például. Ha most ezt budapesti szinten nézzük: 2012-ben 1500 rablásunk volt, ma ez a szám 200 alá csökkent éves szinten, tehát hetedére, vagy nyolcadára, és ami még hangsúlyosabb, hogy itt, Budapesten 2012-ben 30%-on állt az eredményességi mutató, tehát minden harmadik-negyedik rablást tudtunk felderíteni. Ma már közelítünk a 90% felé, lehet, hogy meg is fogjuk haladni. Óriási a kontraszt, és mindössze 8-10 év telt el azóta.

M. R.: Főkapitány úr, most kriminológusi szemmel nézve kérdezem: mi történt? A rablók visszahőköltek, világossá vált, hogy a rendőrség milyen eredményes, és azért inkább nem rabolnak? Vagy mi lehet a magyarázat?

T. T.: Ez csak részben igaz: azt látjuk, hogy azokat a rablóinkat, akik üzletszerűen foglalkoztak ilyen „jövedelemszerzéssel”, azokat bizony sikerült rács mögé tenni, plusz a kriminalisztikai módszereink annyira finomodtak, és a lehetőségeink oly mértékben kiterjedtek, például az úgynevezett digitális nyomok vagy a DNS-nyomok felhasználásával, hogy bizony tényleg kijelenthető nagyképszerűség nélkül, hogy aki Budapesten vagy Magyarországon rablást követ el, az elévülési időig nem nyugodhat meg. Számos ügyben bizonyítottuk ezt az elmúlt időszakban is: 8-10-15 éves rablások elkövetőit tudtuk újra eljárás alá vonni, mert felmerült egy nyom, vagy egy olyan DNS-minta, amely alapján bizonyítani tudtuk a bűncselekményt. Így a sorozatkövetőket tényleg felelősségre tudtuk vonni. De tulajdonképpen nem is lehet egzakt magyarázatot adni arra, hogy miért csökkent ilyen látványosan a rablások száma. Talán az eredményességünk is elgondolkodtatja a rablókat, célszerű-e egy elképesztően magas büntetési tétellel fenyegetett cselekményt elkövetni, ha a lebukás kockázata magas, hogy érdemes-e pár százezer, vagy egy-két millió forintért mondjuk 8-10 évre rács mögé kerülni.

M. R.: De honnan tudható, hogy veszélyesen eredményes a rendőrség Budapesten?

T. T.: Azt gondolom, hogy a kommunikációnak óriási a szerepe. Itt Budapesten például minden olyan rablást, amelynél tettest produkáltunk, a kommunikációs szolgálatunk révén nyilvánosságra hoztuk, és miután a korábbi években vagy inkább

évtizedekben nagy bankrablásokra, gyógyszerári rablásokra, benzinkúti rablásokra, vagy újabban nemzeti dohányboltok sérelmére specializálódott bandák tekintetében rendre megtörténtek az elfogások és bizonyítások, és úgy tűnik, hogy nem termelődött újjá az a fajta galeri, akik ebben a „műfajban” óriási összegeket tudtak realizálni. Ebben persze szerepe van a biztonságtechnikai eszközök és védelmi rendszerek fejlődésének, vagyis szerencsés együttállás jött létre: egyre többet tesznek a védelemért, mondjuk a bankok jelesül, illetőleg egyre több elkövetőt tudtunk elfogni, hiszen, mint mondtam, míg 2012-ben minden harmadik rabló került kézre, ez 2020-ra már tízből kilenc rablónak az elfogását jelentette.

M. R.: Itt most szóba kell hoznunk a budapesti bűnügyi régiós struktúra kísérletét, amelyben, úgy tudjuk, önnek vezető szerepe volt.

T. T.: Ez a maga nemében rendkívül jó elképzelésnek indult, egyfajta újítást jelentett, Tóth Gábor akkori főkapitány ötlete volt, friss és új gondolkodásnak az eredménye. A kiindulás a tény, hogy a kerületek átjárhatók, a kerületeknek nincsenek határai a bűnözők számára, és a cél az volt, hogy a kerületek ne csak a saját elkövetőikkel és a saját kerületben elkövetett bűncselekményekkel foglalkozzanak. Láttuk, hogy a kiemelt bűncselekményekben, legyen az egy betörés például, az elkövetők ragaszkodtak egy-egy területhez, és ez a terület régiós jellegű. Erre próbált reagálni az akkori rendőri vezetés, hogy nézzük meg, mi van akkor, ha a kiemelt kategóriákra (rablás, betörés vagy a gépjárművonal, tehát gépkocsilopások, illetőleg még a gépkocsifeltörések is) regionálisan koncentrálnak. Ebben a négy kategóriában irdatlan mennyiségű bűncselekmény történt akkoriban. Nézzük meg, hogy mi lenne, ha több kerületet összevonnánk, és az így kialakított régióon belül a kerületi kapitányságok egy-egy bűncselekményre szakosodnának a régió egész területére vonatkozó illetékességgel. Ennek következtében egységes fellépés lenne, egységes állománnyal, kvázi régiós vonaltartóként.

M. R.: Hogyan alakultak a régiós struktúrák?

T. T.: Budán volt két régió, Észak-Buda és Dél-Buda, Pesten először három, majd kiderült, hogy szükség van egy negyedikre is, így végül összesen hat régió működött a főváros egészében. Én voltam a dél-budai régiós vezető, az I., a XI. és a XXII. kerület tartozott hozzánk a megjelölt kiemelt bűncselekmények felderítése vonatkozásában. Minden régióban egy-egy kerületi kapitányság volt felelős a kiemelt bűncselekmények egyikének bűnügyi feladataiért az egész régióban. Tehát mindegyik kerület megkapta a maga kiemelt kategóriáját, például az I. kerület intézte a betöréses lopások ügyeit. A XI. kerületben, ahol az irodám volt, mi a gépkocsilopásokat nyomoztuk az egész régióban. Ez egyfajta vonalas elv volt, vagyis a XI. kerületi kapitányság nyomozói megkapták a három kerületre vonatkozó gépjárműlopásokat.

M. R.: Bevált az elképzelés? Milyen eredmények voltak?

T. T.: Abban a kezdeti formában természetesen működött, de azért azt tényként ki kell jelenteni, hogy ez akkor működött volna igazán, hogyha ezt utána tovább fejlesztik, és esetleg megpróbálják kiterjeszteni, hogy nemcsak a kiemelt, hanem más bűncselekmény-kategóriákban is működőképes legyen. Mindenesetre abban az időszakban valóban régiókban kezdtünk gondolkodni, és ez meghaladása volt a kerületi kereteknek. A részt vevő kollégák szerint is első lépcsőfoknak nem volt rossz ez az elképzelés, láttak benne lehetőséget.

M. R.: Nem jelentkezett annak a veszélye, hogy mivel személyzetileg az egyik kerülethez tartoztak a végrehajtó rendőrök, a saját kerületük területén történt bűnyekben mégiscsak „szorgalmasabbak” voltak?

T. T.: Ezt így kijelenteni nem lehet, de ne felejtsük, hogy a statisztikai gondolkodás a 2010 előtti időszakban borzalmasan lokális volt, vagyis nem alakult ki a régiós értékelés elsőbbsége. Nehéz volt áthidalni ezt a problémát, talán nem is volt hozzá elegendő idő meg türelem. Így aztán, úgy fogalmazhatok: az elképzelés jó volt, a gyakorlati végrehajtás kezdeti lépései pedig biztatók, de ahhoz, hogy ez a struktúra igazán eredményesen tudjon működni, további lépések szükségeltettek volna. A részt vevő nyomozók eleve rendelkeztek egyfajta speciális képzettséggel, olyanokat verbuváltunk ebbe a feladatkörbe, akik ezen a területen már rendelkeztek tapasztalattal, szakismerettel és akarták is ezt csinálni. És mellette a BRFK központi segítségével speciális képzéseket, utóképzéseket szerveztünk.

M. R.: Ön többször kijelentette, hogy a lakosságközeli rendőri munka az ideálja. Ennek mi a tartalma?

T. T.: A rendőrségnek, minden rendőrnek szeme előtt kell hogy lebegjen, hogy szolgált, és ez persze, ha nem teszünk érte, csak levegőbe kiáltott szó. Rendkívül fontosnak tartom a lakosság szubjektív biztonságérzetét, és ezért teszünk is. Kiemelkedően jók Budapesten a mutatók, az elmúlt tíz év bűnügyi statisztikáit végigelve határozottan kijelenthető, hogy még mindig csökkenő pályán van a bűncselekmények száma. A felderítés és a nyomozás eredményeit pedig emelkedő pályán láthatjuk. Azt gondolom, hogy Budapest tényleg méltán lehet büszke arra, hogy Európa egyik legbiztonságosabb fővárosa. Csak egy adalék: éppen most, a múlt héten voltam Bécsben egy konferencián, ahol több főkapitánytársammal három napon keresztül tanácskoztunk, és például amíg Bécsben tavaly 147 ezer bűncselekmény történt, addig nálunk 37 ezer, tehát ötször annyi bűncselekményt észleltek egy hasonló kaliberű városban, mint Budapest. Ott 147 ezer, itt 37 ezer. Nyilván lehet, hogy ott más kategóriák is vannak, meg teljesen összehasonlítani sem szabad a két várost, mégis beszédesnek tartom az összehasonlítást.

M. R.: Akkor jeles a bizonyítvány?

T. T.: Összességében azt hiszem, méltán lehetünk büszkéek az eredményeinkre, de itt jön, nagy betűvel, hogy ez önmagában mit sem ér, ha nem találkozik a lakosság szubjektív biztonságérzetével. Nagyon jó példák voltak az elmúlt pár hónapban arra, hogy mennyire változik az ingerküszöb a lakosság szubjektív biztonságérzetét borzoló esetek nyomán. Kijelenthető most Budapestről, hogy nincsenek bérgyilkosságok, nincsenek leszámolások, nincsenek bandaháborúk, nincsenek no go zónák. Ez óriási dolog. De mi kezdte most ki az emberek biztonságérzetét? Például a hajléktalan, erőszakosan kéregető galeriknek a jelenléte, mondjuk az Árkádnál, vagyis az Őrs vezér terén, illetve a Nyugati aluljáróban, a Bikás park környezetében, vagy éppen a Kelenföldi pályaudvarnál, illetve az Astoriánál.

Akkor kérdezhetnénk, hogy hát, emberek, ez a legnagyobb probléma Budapesten? És miért kell ezzel a rendőrségnek foglalkoznia? Azért, mert szerintem a rendőrségnek foglalkoznia kell mindennel, ami a lakosság szubjektív biztonságérzetét kikezdi. És hogyha a lakosság szubjektív biztonságérzetét ez befolyásolja most Budapesten, ahogy az erőszakosan kéregetők az átutazókat is zavarják, mint például az Őrs vezér terén, ahol azért sok tízezer ember fordul meg minden nap, sőt akár egy-kétszázezer ember is átutazóban, akkor nekünk ezzel dolgunk van. Tehát az objektív számok fontos fokmérői a munkánknak, de mellette szükséges, hogy felzárkóztassuk a lakosság szubjektív biztonságérzetét.

M. R.: Honnan tudható, hogy mi zavarja a közterületen az embereket?

T. T.: Legfőképpen azokból a lakossági panaszokból, amelyek különböző csatornákon eljutnak hozzánk. Ezek a csatornák lehetnek akár az afféle támadó módon a rendőrségre befutó panaszlevelek a polgároktól, vagy a különféle gondok jelzése az önkormányzatok vagy a BKK, illetve a BKV vonalaira a város neuralgikus pontjain közlekedő emberektől. S ezenkívül nekünk figyelniük kell a sajtóinformációkat is, mellette pedig a Facebookon és más internetes fórumokon megjelenő híreket, amelyek azt mutatják, hogy esetleg megbomlik egy adott területen a biztonsági helyzet.

M. R.: Mi történik a bejelentések, sajtóhírek nyomán?

T. T.: Az ilyen információkat értékelniük kell, nagyon fontos a gyorsaság, és szerintem egy szervezet erejét az mutatja meg, hogy az ilyen negatív folyamatokra milyen gyorsan tud reagálni. Ha valósnak bizonyulnak, az információkat összegezve elemezzük, és a kritikus területeken komolyabb rendőri erők jelennek meg. Egyébként két lehetőséggel kell számolnunk: ha hozzánk futnak be ezek a panaszok nagy számban, akkor ezt a sajtóban kommunikálnunk kell, mégpedig értékelve annak valóságtartalmát, és ugyanígy járunk el, ha társszerv a hír fogadója. Törekszünk

mindre reagálni, az esettől függően kerületi helyi vagy fővárosi szintű orgánumban. Arra azonban figyelniünk kell, hogy ha túl sokat védekezünk, akkor olybá tűnhet, hogy magyarázkodunk, de mi mindig szeretünk hiteles, erős, velős választ adni, például egy-egy közleményt kiadni.

M. R.: És a konkrét rendőri munka?

T. T.: Az Örs vezér téren, a Nyugati téren és még több csoportképző tömegközlekedési csomóponton például állandó rendőri erőt tartunk, a rendőr legfőképpen a jelenlétével erősíti a közbiztonságot. De persze ennél többről van szó. Sikerült felszámolnunk az erőszakos kéregetést, ez nagyon borzolta a kedélyeket, természetesen a szabálysértést vagy a bűncselekményt megvalósító elemekkel szemben a törvényes eszközöket alkalmaztuk. Ez azt eredményezte, hogy amióta itt vagyunk, most már több hónapja, állandó rendőri jelenléttel, az ilyen jogsértések miatti panaszok száma szinte nullára csökkent.

M. R.: Valóban alig tapasztalni ilyen zavaró magatartást a város közterületein. De ehhez elég volt a rendőrséget bevetni?

T. T.: Én ott húztam meg a határt magunknak, hogy az állandó rendőri jelenlét biztosított legyen, hogy a lakosság lássa, kint van rendőr, és lehet hozzáfordulni segítségért, de tudjuk, önmagában a hajléktalanság ügye nem kizárólag rendészeti kérdés, az önkormányzati rendészeti társszervekkel szorosan együttműködünk, így a szociális okok a városvezetés számára nyilvánvalók. Ez komplex kérdéskör, komplex problémahalmaz. Mi megpróbálunk megtenni mindent annak érdekében, hogy az állandó rendőri jelenlétén túl az intézkedéseink differenciáltak legyenek. Tehát valóban csak akkor alkalmazunk szankciókat, amikor feltétlenül szükséges. Például, mondjuk, a II. János Pál pápa téren ülnek a hajléktalanok a padon és egyébként nem életvitelszerűen ott laknak, tehát nem ott alszanak, akkor nem szankcionálunk, ugyanis önmagában a hajléktalan lét az nem jogsértés.

M. R.: És az eredményesség miben mutatkozik? Mérhető egyáltalán?

T. T.: Semmiféle statisztikai szemlélet, elvárás nincs, részemről soha erre irányuló beszámoltatás sincs. Hogy most a kollégáim a hajléktalanokat hányszor jelentették föl, vagy csak figyelmeztették, nem tartom számon. Nem ez a lényeg számomra, hanem az, hogy a közterületeken legyen rendőri jelenlét, amely erősíti a járőkelők, a lakosok biztonságérzetét. Ezért mondom azt, hogy az erőnket az mutatja meg, hogy a negatív folyamatokra hogyan tudunk reagálni.

M. R.: Érdekelne, hogy egy ilyen hatalmas szervezetenél, mint a budapesti rendőrség, hogyan alakul ki ez a munkastílus. Hogyan születnek a döntések?

T. T.: Nem tartom magam autokrata vezetőnek, hiszek a kollektív bölcsességben. Tehát ha van egy, mondjuk Budapest egészét érintő, vagy egyébként stratégiai jellegű döntési helyzet, akkor mindig kikérem a szűk körű menedzsmentem véleményét, ahol a legfelkészültebb kollégáim vannak, velük megvitatom, átrágnuk a problémát. Hirtelen döntésnek nem vagyok a híve, és ha kollégáim véleményét kikértem, akkor utána persze meghozom a döntést, amely az én hatáskörömbe tartozik, de ez nem azt jelenti, hogy a szándékaimat vagy gondolataimat ne lehetne hajlítani vagy befolyásolni. Nagyon hiszek a *brainstormingban*, és alkalmazom is. Nagyon sok problémára külön *teamet* állítok fel a legalkalmasabb, legfelkészültebb vezetőink köréből, és velük együtt vitatjuk, keressük a megoldást. Ugyanis nem hiszek a csalhatatlanságban meg a tévedhetetlenség érzésében. Természetesen sok döntésemnél nem szükséges ez a kollektivitás, ne feledjük a rendőrségnél egyszemélyi vezetői felelősség van. De nagyon sok olyan kérdéskör van, ahol már a helyzetértékeléshez kérek tapasztalati síkon megközelítést.

M. R.: A konkrét bűnmegelőzési tevékenység eredményei miképpen értékelhetők?

T. T.: Szerintem ez irgalmatlanul nehéz kérdés. Talán a legnehezebben mérhető rendőri munka, hiszen egyrészt időben a bűnmegelőzés egy-egy program, egy-egy feladatkör, mire az beír, hónapok, akár évek eltelhetnek, és ezért roppant nehéz mérni is a hatását, hogy annak milyen lecsapódásai vannak. De természetesen nem tehetjük fel a kezünket, sőt én bizonyos összevonással próbálkozom. A bűnmegelőzést, a baleset megelőzését és a kommunikációt összekapcsoltam, ugyanis ebben a triumvirátusban, szoros egymásra hangolódásban nagy tartalékot látok. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy ennek a három területnek heti intervallumban együtt kell dolgoznia. Közös programokat kell kitalálni, és egymás munkáját segíteni, vagyis egyik sincs a másik nélkül. A BRFK-n ennek a három területnek a szervezeti egységei szoros kapcsolatban vannak. Nagyra értékelem az innovációt, és mindenben az újításokat keresem, követem, ami azt is jelenti, hogy fel kell hagyni sok olyan programmal, ami szerintem idejétmúlt. Ma már nem lehet írásos anyagból fölolvastva bűnmegelőzési előadásokat tartani. A vizualitás az alap, az a vibrálás, az információknak az a fajta proaktív módon való megjelenítése tud igazán hatni. Rengeteg új programot indítottunk el ennek jegyében, arra helyezve a hangsúlyt, hogy a társadalomnak az elképesztő nagy információéhségét vizualitással töltve élvezetessé és befogadhatóvá tegyük. Ha nem vagyunk élvezetesekek, ha nem vagyunk vonzók, akkor meggyőzők sem vagyunk, sőt inkább unalmasak, és így a legjobbnak képzelt program és a legképzettebb kollégáimnak a munkája sem fog semmit érni. Erre a munkára van egy elképesztően jó technikai csapatunk négy technikussal, kameramannal, komplett stúdióanyagok készülnek, hatásos vágásokkal. Ennek a kreatív csapatnak a vezetője Nothoff Ingrid, aki korábban híradós volt, és a *Kék fényben* meg más műsorokban dolgozott. Tehát a bűnmegelőzés és a kommunikáció területén az újításokban hiszünk, és ennek megfelelően tevékenykedünk.

M. R.: Az újítások sorában szóba hozhatjuk a Police café mozgalmat és az ehhez kapcsolódó *Szomszédom a rendőr* elnevezésű KMB-s programot? Az előbbi a főváros több kerületi kapitányságán, az utóbbi főleg Zuglóban igen eredményes. Kár, hogy a körzeti megbízottak viszonylag kevés időt tudnak erre fordítani.

T. T.: Igen, ezek kiváló kezdeményezések, és a körzeti megbízotti szolgálat nehézségeit is jól ismerem. Szerintem azzal a felfogással szakítani kell, amely szerint – és ez évtizedek óta begyökerezett vélemény – Budapesten a kmb-s nem képes a feladatai ellátására, mert sokan élnek a területén. Szerintem a lakossági kapcsolatokra mindenhol szüksége van a rendőrségnek, és Budapesten is, ha esetleg nem olyan mélységében, de ugyanígy ismernie kell a saját körzetét, ismernie kell azokat a személyeket, akiket meg tud keresni, ha szükség van rá. A körzeti megbízott munkájának fajsúlyosnak kell lennie, mert ráadásul a lakosoknak is fontos, hogy napi kapcsolatot tudjon találni a rendőrséggel. De igaz, hogy valóban rengeteg elvonó tényező van alkalmanként, vagyis sok a plusz feladat. Határozott véleményem, hogy a legjobb, a leghatékonyabb szervezeti egység a kmb-s szolgálatunk. A lakossággal való kapcsolattartás, a kétirányú információáramlás azzal valósulna meg, ha munkaidejének jelentős részét a polgárok között töltené el, valóságos információs bázisként létezne.

M. R.: A lakossági kapcsolatok általánosságga mellett mennyire számíthatnak a civil szervezetekkel való együttműködésre?

T. T.: Ennek kapcsán is fontos, mint minden más területen, hogy ne gondoljuk magunkat csálhatatlannak meg tévedhetetlennek. Nem szabad abba a szerepbe helyezkedni, egy rendőri vezetőknek végképp nem, de talán senkinek, hogy mi ismerjük a legjobban mindig, minden területen az információkat, és mi tudunk jó döntéseket hozni. Szükség van a civil szférára, hisz teljesen más csatornákon jön be hozzájuk az információ, és teljesen más elvek mentén működnek. Sőt, szerintem nekünk van igazán szükségünk arra, hogy olykor ne csak rendőri szemmel lássunk egy problémát, ezért mi ebben is nyitottunk, és több civil szervezettel is együttműködési megállapodást kötöttünk, most ebben az évben éppen a Patent meg a NANE Egyesülettel, a nőkkal szembeni és a családi erőszak vonatkozásában.

M. R.: Van az együttműködésre valamiféle protokoll vagy megszilárdult gyakorlat?

T. T.: Protokoll nincsen, mindig az adott téma dönti el, hogy milyen fokban működünk együtt, és mi a közös cél. Ez egy teljesen nyitott kapu, nem egy civil szervezettel már régebben együttműködünk, éppen a KEF-ek (Kábítószerügyi Egyeztető Fórum) kapcsán is tapasztaltuk, hogy mennyire érdemes a civilekkel közösen dolgozni.

M. R.: Működnek a KEF-ek Budapesten, mi a tapasztalat?

T. T.: Működnek, de még nem elég hatékonyan. Itt Budapesten minden egyes kerületnek van saját KEF szervezete, sőt a fővárosnak is van egy átfogó, ernyőszervezete. Ezt még a korábbi főpolgármesterrel közösen kezdtük szervezni két évvel ezelőtt, szerencsére most az új városvezetés is fontosnak tartja, és létre is jött. Egyetértés van abban, hogy helyet kell kapniuk a civileknek, szükségünk van arra, hogy hallassák a hangjukat. Én személyesen is részt veszek a BKEF munkájában, a kínálatcsökkentési munkacsoportot vezetem, és mellette még a megelőzési munkacsoportban elég komoly szerepe van a BRFK-nak.

M. R.: A Kábítószerügyi Egyeztető Fórumok létrehozásának 20. évfordulóján nagyszabású konferencia volt a napokban. Itt az hangzott el, hogy a KEF a rendőrség számára nagyon fontos intézmény, a rendőrnek ott kell lennie és koordinálni kell a közös munkát.

T. T.: Az, hogy koordinál, talán nem is nagyon erős kifejezés, és így elfogadható, hisz mégsem irányítás, mert az már valóban túlzott rendőri szerep volna. Inkább arról van szó, hogy aktuálisan ki szervezi az értekezletet meg az üléseket, az logisztika. De azt gondolom, hogy ebben egyenrangú, egymás mellé rendeltségben lévő szereplőknek kell összeülni, és mindenkinek elmondania a véleményét, amiből majd aztán ennek a demokratikus alapokon működő csoportnak kell eljutnia a szükséges döntésig, majd a közös, koordinált cselekvésig. Ebben mind a rendőrségnek, mind a civil szervezeteknek megvan a sajátos feladatuk.

M. R.: A rendőrnek mi a dolga konkrétan a KEF működésében?

T. T.: A rendőr számára adott a feladat, amely a vonatkozó szakmai szabályzatokban megfogalmazott speciális rendőri kötelességeket jelenti, nekünk ebből kell kihozni a legtöbbet, de a KEF működésében vezetői, irányítói szerepet nem szabad, főleg autokrata módon nem szabad felvállalni. És ebben van előrelépés. Mint mondtam, mi elsősorban a kínálatcsökkentési munkacsoportot visszük, és ebben vannak elképzeléseim. Például itt is bizonyos nyitottságot kell megvalósítanunk, ugyanis kell az információmegosztás nagyon is, mert én szeretném bemutatni azt, hogy a rendőrség, benne természetesen a BRFK, mekkorát változott az elmúlt években, mi szerint, és ez nem levegőbe kiáltott lózung, hogy minket klasszikusan a terjesztők érdekelnék és nem a fogyasztók. Mi, ha kimegyünk ellenőrizni, nem a fogyasztók ellen akarunk eljárásokat kezdeményezni, a terjesztőkre helyezük a hangsúlyt, és ezt bizonyítja, hogy megnöveltük a terjesztők elleni eljárások arányát. Több mint 200 terjesztőt ütünk ki egy évben, azért ez komoly tétel, és mellette 1,5 milliárd forint értékű drogot vonunk ki a piacról. Mi már messze föladtuk azt a stratégiát, hogy kimegyünk egy szórakozóhelyre és a fogyasztókat keressük, hogy aztán majd lesz abból valami.

M. R.: A drogdílerrek, a terjesztők között lehet differenciálni?

T. T.: Mind az operatív eszközeinkkel, mind pedig a nyílt büntetőeljárás adta lehetőségeinkkel mi a terjesztőkre dolgozunk kőkeményen, azokra a deponáló helyekre, ahova külföldről érkeznek Magyarországra a szállítmányok, és vagy itthon terítik a drogot, vagy pedig külföldre viszik tovább. A külföldről beszállítókat már a határon megütjük, vagy Budapestre felérkezésük után, illetőleg azokat a terjesztőket vesszük célba, akik komoly mennyiségben, kilószám terjesztik szét az anyagot Budapesten. Azt a stratégiát követjük, hogy a nagyban utazó dílereket kell elsősorban leleplezni, mert ezzel a stratégiával nagy mennyiségű anyagot tudunk kivonni a piacról.

M. R.: Mekkora erőket tud a BRFK a drogügyre beállítani?

T. T.: A kábítószer-bűnözés elleni osztályunk létszáma majdnem 30 fő, a Bünyügyi Főosztályunk szervezetében. A BRFK előző vezetője, az elődöm, Bucsek Gábor is már növelte a drogellenes nyomozók számát. Arra helyezte a hangsúlyt ő is, meg én is, én akkor bünyügyi igazgató voltam a BRFK-n, hogy a kábítószer-bűnűldözés célcsoportja a dílerrek legyenek.

M. R.: Mégis, a bünyügyi statisztika ennek ellenkezőjéről tanúskodik.

T. T.: Ismétlem, nem a fogyasztók vannak célkeresztben. Hogy a fogyasztók elleni büntetőeljárások aránya mégis magas, az azért van, mert hogyha belefutsz, nem tudod azt mondani, hogy menjél tovább. Testi jele van annak, hogy fogyasztott szert, meg van is nála anyag, nem mehetünk el mellette, a törvényi szabályozás arra kötelez, hogy eljárás alá vonjuk.

M. R.: A rendőrség társadalmi funkciója a jogszabályokban megjelenő szakmai munka a közbiztonság érdekében. De várható-e valami plusz aktivitás, hisz a rendőri testület mintaadó és véleményformáló is egyúttal?

T. T.: Mindenhol elmondom: mi arra is törekszünk, hogy a mindennapi, jogszabályok adta feladatokon túl olyan területeken is megmutassuk magunkat, mint a társadalmi felelősségvállalás. Ebben az évben például 1500 kollégánk adott vért, és más módon is együttműködünk a Magyar Vöröskereszttel. Emellett tavaly több mint 6 tonna tartós élelmiszert gyűjtöttünk a rászorulóknak. Továbbá támogatunk menhelyeket, és minden évben elmegyünk gyermekkórházakba év végén, műsorral kedveskedünk, illetve ajándékokat viszünk. Aztán számos olyan programunk van, amely a munkánkon túlmutató, nem feltétlenül szervesen a munkánkhoz kapcsolódó, de mégis valamilyen építő jellegű szolgáltatás.

M. R.: Hogyan fogadják az ilyen kezdeményezést a rendőrök, hisz közismert, hogy túlterheltek?

T. T.: Ezeknek az akcióknak az útra bocsátása nagyon könnyű volt, noha ebben nincsen kötelezvény a kollégák részére. Teljesen önkéntes a jelentkezés, és óriási kedvvel, sőt szeretettel jönnek a rendőreink, amikor mondjuk év végén élelmiszert gyűjtünk a rászorulóknak számára. Ezzel a 6 tonnánkkal tavaly a Mikulásgyárban, ahova elvittük, a harmadikok lettünk országos szinten. Értelemszerűen tartós élelmiszer gyűjtésére vállalkozunk, és ilyenkor a kerületek összeszedik a saját élelmiszereiket, lemérik, és verseny van a kerületek és a központi szervek között, és év végén egy óriási oklevéllel tudom honorálni, hogy teljesen önkéntesen a saját zsebükből, a saját pénzükből hozzájárulva gyűjtenek, vagy éppen eljönnek vért adni. Olyanfajta összetartozást erősítő programok ezek, amelyek azt szolgálják a mindennapi munkánkon túl, hogy az emberi arcunkat meg tudjuk mutatni a társadalom felé, hogy a BRFK erre is képes, nemcsak rendőrök vagyunk, hanem bizony tudunk adni is, és önkéntesen szolgálatni.

M. R.: És ez, felteszem, a rendőr mint ember számára is különleges élmény, sőt közösségépítő szerepe is van.

T. T.: Igen, bennünket ez épít. Nekem is nagy élmény azt látni, hogy a kollégák milyen örömmel hozzák be a tartós élelmiszert, vagy jönnek vért adni. Nagyon felemelő, megható, amikor megyünk a kórházakat végiglátogatni, ahol a szegény gyerekek ott fekszenek valamilyen komoly vagy kevésbé komoly problémával, és ahonnan nem egy kollégám sírva jött ki. Elképesztő, hogy micsoda érzelmi töltetet tud adni, amikor teljesen önzetlenül segít a rendőr. Nyomatékosan szeretném mindképpen kiemelni, hogy a napi munkavégzésen túl, a szabadidő terhére történik mindez. Ez óriási dolog, dicsekszem is vele mindenhol, hogy talán ebben mások vagyunk, nem jobbak, hanem mások, mint bármelyik rendőri szerv az országban. Mondok egy másik példát: gyermekvédelmi intézeteket támogatunk: *Egy szelet szeretet* címmel csokoládét gyűjtöttünk össze. Ötezer tábla csokit vittünk el ezzel az akcióval a gyermekeknek.

M. R.: Egyenruhában mennek ilyenkor a rendőrök? Ez nyilván abból a szempontból is nagyszerű, hogy az érintett gyermekek milyen pozitív véleményt, érzéseket táplálnak a rendőrség iránt.

T. T.: Természetesen, ez is egyfajta cél lehet, hogy akkor látható, hogy a rendőr nemcsak azért van, hogy a közterületen igazoltasson, autót állítson meg és esetenként büntessen, hanem bizony ad is a rászorultaknak. Úgyhogy most idén is lesz több ilyen programunk, például kint leszünk a Vajdahunyad váránál, a Jégcsarnok mellett, és ott is lesz egy ilyen szolgáltatásunk.

M. R.: A Police café program is ilyen célokat szolgál, ott a rendőr magát és a biztonságot szolgáló információkat adja a résztvevőknek.

T. T.: Ilyenkor kvázi nem is feltétlenül rendőrként funkcionálnak; behúzzák a polgárokat egy jóízű diskurzusba, miközben a résztvevők a biztonság tekintetében szakembertől, a rendőrtől kapnak hiteles információkat. De a rendőrnek is jó, hogy tud beszélgetni egyenrangú félként a civilekkel. Ez a mellérendeltség új platformja.

M. R.: Tavaly volt a magyar államrendőrség 100 éves évfordulója, idén pedig a budapesti rendőrség 140. éve. 1881 a magyar történelem egyik legragyogóbb pillanata volt, a kiegyezés után, az I. világháború előtt, tehát ahogy szokták jellemezni, boldog békeidő korszaka, 1920 pedig Trianon miatt a magyar történelem legtragikusabb éve. Főkapitány úr, az önök számára melyik évforduló tartalmaz több értéket?

T. T.: Nekünk a BRFK 140 éve, annak minden korszaka rendkívül tanulságos, és szerintem mindegyik korszakból van egy-egy olyan ötlet, információ, amit lehet hasznosítani. Ha választhatok, akkor tehát inkább a 140-ből merítünk, de ne felejtjük el, hogy 100 évvel ezelőtt Budapesti előnévvel született meg a Magyar Királyi Államrendőrség, és a BRFK 1881-ben lett egységes Budapesti Rendőr-főkapitányság, bár akkor még nem ezen a néven futott, de mégis akkor lett egységes, akkortól már nem budai meg pesti főkapitányságokról volt szó, úgyhogy mi erre a 140 évre méltán lehetünk büszkék.

M. R.: Hogyan ünnepelték meg a 140. évet?

T. T.: A 140 éves évfordulónk alkalmából ünnepi állománygyűlést tartottunk, amelynek Pintér Sándor belügyminiszter volt az elöljárója. 400 fő jelent meg, közöttük, sokan mások mellett, az összes ma is élő volt budapesti főkapitány. Ott volt tehát Pintér Sándor, aki Barna Sándor után lett főkapitány, aztán Bodrácza János, Berta Attila, Kökényesi Antal, Gergényi Péter, Tóth Gábor, Tóth Tamás és Bucsek Gábor. Mindegyikük ott ült az első sorban, mindenki kapott egy díszkötésű könyvet, amely a 140 évünket mutatja be.

M. R.: Kérem, jellemezze a *BRFK 140* című könyvüket!

T. T.: A kötet nem történelmi munka, kollégáink írásaiból állt össze. Az elmúlt 140 év mindegyik főkapitányáról van benne egy portré, egy rövid életút, és mellette főkapitányi korszakuk legsúlyosabb bűnügyének néhány oldalas elemzése. Az volt a cél, hogy könnyen emészthető áttekintés legyen a címbeli tárgyról az érdeklődő közönségnek, de egyúttal kellően informatív és hiteles legyen a magunk számára is. Törekedtünk a történelmi hűsége, a hiteles képre a Budapesti Rendőr-főkapitányság

140 évéről. Ami ebben az ünnepi kötetben van, azt gondoltuk fontosnak, ez a múltunk, ennek nyomán építkezünk a jövőre tekintve.

M. R.: Főkapitány úr, köszönjük az interjút, kívánunk a BRFK-nak és valamennyi munkatársának erőt, egészséget és további sikereket.

TERDIK TAMÁS SZAKMAI PÁLYÁJA

- 2018 rendőrfőkapitány, BRFK
- 2015 bűnügyi főkapitány-helyettes, BRFK
- 2012 kapitányságvezető, Budapest IV. kerület
- 2010 kapitányságvezető, Budapest XVI. kerület
- 2009 osztályvezető, Bűnügyi Koordinációs és Regionális Felderítő Osztály, Budapest XI. kerület
- 2008 bűnüldözési alosztályvezető, Budapest V. kerület
- 2004 vizsgálati alosztályvezető, Szentesi Rendőrkapitányság
- 2004 kiemelt fővizsgáló, Szentesi Rendőrkapitányság
- 2002 főnyomozó, Szentesi Rendőrkapitányság
- 2001 nyomozó, Szentesi Rendőrkapitányság

Iskolai végzettsége

- 2014 Rendészeti Mestervezetőképzés
- 2013 Vezetőképzés
- 2007 rendészeti szakvizsga
- 2005 jogász, Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar
- 2001 bűnügyi szak, Rendőrtiszti Főiskola

Szakmai elismerések

- 2021 r. vezérőrnagy
- 2019 postabiztonsági érem
- 2020 r. dandártábornok
- 2018 rendőrségi tanácsos